

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5290/2020
18.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Поповић, адвокат из ..., против тужене "UniCredit Bank Srbija" а.д. Београд, коју заступа Тамара Симић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 7424/20 од 01.07.2020. године, у седници одржаној 18.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 7424/20 од 01.07.2020. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 7424/20 од 01.07.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4298/18 од 06.06.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је одредба члана 9. став 1. тачка 1. Уговора о кредиту број .. од 07.10.2014. године, закљученог између тужиоца и тужене ништава. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 10.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 07.10.2014. године, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.140,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење, па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 7424/20 од 01.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда (погрешно означена) у ставу трећем тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.140,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење, до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита, који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и у фиксном износу или се наплаћују само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 16. 03.2018. године, тужилац је тражио исплату новчаног износа од укупно 10.500,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић